

Strandfogdens Datter.

af R. P. Madsen.

(Fortset.)

I det samme kom Moderen og Børnene ud, og jeg blev præsenteret ogsaa for dem.

Fruen var en middelhøj, slant Skikkelse. Hendes Ansigt bar Præg af fordums Skønhed; der var noget aandedigt over hendes Træk, og Sjænen havde noget ubestemmeligt, dybt, forstøende, som gjorde, at man kunde blive angst for at se paa dem, idet man havde en ubehagelig Følelse af, at de i et givet Øjeblik kunde bore sig ind i én og aflære ens Tankter.

Datteren var ikke smuk, men net og tættelig. Hendes Skikkelse var slant som Moderens, men Ansigtet var Faderens — bredt, fyldigt og grovere i Linierne.

„Det glæder mig at hilse paa en Danstener,“ sagde Fruen forekommende, „jeg har megen Sympati for Deres lille Følsk; der er et rigt og velsignedt Troskab i Danmark.“

„Na, ja,“ svarede jeg dumt. Hvad stulde jeg sige? Jeg kunde ligeaa godt præde paa at tale Mesopotamisk som at indlade mig paa dette Emne. Jeg turde ikke se paa hende, men stod og stirrede op mod en blændende Sky, der laa som en blød Krone omkring Schredhorn's Tinde. Jeg havde en Følelse af, at hendes Øjne hvilede paa mig, og jeg stod i den dødelige Angst for, at hun stulde gaa videre i sin Snat om Troskabet i Danmark. Hun saa maatte min pinlige Forlegenhed, i hvert Fald fortælle hun ikke i det Spor, men sagde i en forbindelig Tone:

„Vi skal forøvrigt til at drikke Kaffe, maatte Hr. Albat vil glæde os med at gøre os Selskab?“

„Tak, jeg kan ikke,“ svarede jeg, idet jeg tvang et høfligt Smil frem — „jeg skal just nu en lille Tur ud.“

„Na, saa en anden Gang maatte. Det stulde i det hele glæde os, om De — naar De har Lyst — vilde se ind til os — saadan uden nogen som helst Formål.“

„Mange Tak — det kunde nok være,“ svarede jeg, bukkede høfligt og forsvandt.

Rej Tak — jeg skal være paa Post, skal jeg. — Dette er nu lettere sagt end gjort. Vilde de endda være som andre — jeg havde nær sagt — dannede Menneſter, der holder sig i høflig og torrett Afstand, naar de faar et lille Blik om, at Døren er lukket. Men saadan er de ikke. Jeg har været isænde told overfor dem, ja, underliden ligefrem ubøjselig. Men det anfægtede dem ikke det mindste. Jeg har en Følelse af, at selv om jeg en Dag faldt paa at være rigtig uforfæmlet imod dem, vilde de smile lige forekommende og ved den første Lejlighed sige med den største Hjertelighed: „Hr. Albat — vil De ikke gøre os den Glæde at se ind til os?“

Og saa alt det, jeg med min bedste Vilje ikke taen blive fri for. Den unge Piges henrivende Sang. Altid er det religiøse Ting, hun synger. Jeg kan lukke Binduer og Døre, det trænger alligevel ind til mig — gennem de tynde Vægge. Jeg kan mærke Bløden og Tilbedelsen i hendes bløde Toner's Dirren. Det er, som laa hun foran Alteret, hvor hendes Gud troner, og gik helt op i Bestuelſen af hans Bæsen. Og jeg har bestandig en Følelse af, at det er for mig, hun synger — for at jeg skal høre det.

I Gaar sang hun to Gange en Sang, hvoraf jeg kendte noget fra min Barndom — vist en af Davids Salmer:

„Hvor skal jeg gaa hen fra din Vand, og hvor skal jeg fly hen fra dit Røyn? Derfor jeg farer op til Himlen, da er du der, og reder jeg Seng i Dødsriget, se, da er du der. Vilde jeg tage Morgensrødens Binger, vilde jeg bo ved det hørfte Hav, saa stulde ogsaa der din Haand føre mig, og din hørfte Haand holde mig fast.“

Ja, hvis det er sandt, at den Gud er til, som hun synger om, saa synes han gøre Alvor af det for mit Bedkommende. Thi nu har jeg spændt mine Binger ud og er paa Flugt bort fra ham. Men det lader til, at han er efter mig alle Vegne. Hvor jeg end kommer hen, er han der — i By og paa Land, i Bibelen, i Kirken, paa Bjergenes Tinder og her i Dalens Dyb.

Stulde jeg mon virkelig være udfødt til at falde i hans Haand — at forbaſe Verden med, at jeg — Fritankereren — stulde ende som en traende? Grindelwald.

Kan Himlens Helligdom mon være bestjere end her? Kan noget være mere henrykkende end dette ubestribelig herlige Syn, der kaldes Alpenglühen, og som for et Par Timer siden udfoldede hele sin Pragt.

Det var et Øjeblik af uforsignelig Højtid.

Solen var forlængst gledet ned bag Männlichens bløde Runding, og Aftenens Skygger indhyllede alle rede Grindelwaldsdalen i et blaafigt Halvmørke, der voffede i Dybde for hvert Minut — og samtidig trøb høfere og høfere op ad Bjergstraaningen.

Jeg sad ude i Haven og saa over mod Eiger, hvis ranke Regle stod skarpt og dejligt mod den azurblaa Luft.

Med et blev dens Tinder overgødt af en svag Rødme, der voffede i Styrt fra Sekund til Sekund, indtil den tilfaldt laa bød i en varm og blød Purpurfarve. Hviltet ubestribelig Syn!

Den dejlige Snetop, der dæmrede oppe i den dybe, blaa Æther, lignede en rødgødende Metalhøje, der ragede op fra Dalens dybe Mørke.

Det var stille som i et Tempel under en Bøn. Det var, som om alt levende og dødt tav i dette vidunderlige Øjeblik, hvor Naturen udfoldede sin herligste Pragt som et sidste Farvel til den lytende Sol, før den blev opslugt af Mørket.

Et Øjeblik efter — hvilten Forvandling. Ilden var sluttet, og den mægtige Sneyppiramide laa i ubehagelig, spøgelseagtig Dødbleged.

Hvorledes det gik til, ved jeg ikke, men med et stod et Ord, Ellen sagde til mig hin Dag, saa levende for mig.

„Over for det Naavn, du nævnede, bliver du lille, saa lille, som et lille Meaneſte er over for ham, som er evig Gud.“

Hvor stor han er, som er evig Gud, ved jeg ingen Bested om, men at jeg er et lille Menneſte, har jeg følt i Dag. Denne Følelse af Lidenskab kom pludselig over mig. Jeg følte som et Sandstørn, som et Fugl, som et intet midt i al den ophejede Storhed, der omgav mig.

Dette var maatte Grunden til, at jeg glemte at være paa Vagt over for mine Naboer. Som jeg sad allerbedst i dybe Tankter, led Fru Niemers Røst paa den anden Side af Stafittet.

„Vi skal lige holde Andagt nu, Hr. Albat, kunde De ikke have Lyst til at være med?“

„Andagt — jo Tak,“ plumpede det ud af mig. Mit Hjerte var just i det Øjeblik fuldt af Andagt.

Straks efter fortrød jeg det, men der var jo ikke noget at gøre.

Hr. Niemer sølte sig ikke vel og var gaaet i Seng, Fruen holdt derfor Andagten.

Det var den mærkeligste Stund i mit Liv, og ikke saa underligt, thi hun er vist den mærkeligste Kvinde, jeg nogen Sinde har truffet.

Jeg var ganske uheldig fortabt, saa snart jeg kom i hendes Vold, det følte jeg straks. Jeg var en lille Dreng, der sad paa Stolebanten og stulde undervises, enten jeg vilde eller ej. Og underligt nok vilde jeg gerne, eller i hvert Tilfælde faldt det mig slet ikke ind, at der kunde være Tale om ikke at vilde. Jeg blev ført ind i en Verden, hvor hele min Personlighed — hvis jeg da har nogen — var ganske borte eller opslugt af en anden, der var overvældende stor over for min. Maatte den Følelse af Intet, der var kommen over mig, bidrog sit berit — jeg ved det ikke. Eller var det maatte den store Guds Nærverelse, der bevirkede det. Dette vilde i hvert Fald være den naturligste Forklaring.

Da vi havde funget en Salme, tog hun en Bibel og gav mig én. Saa slog hun op i Kol. 2 og læste det Gende og Iøende Vers:

„I ham bor al Gudsdommens Fyldte legemlig. Og I have al Fyldte i ham, som er Hovedet for al Fyrstendomme og Magt.“

Alene hendes Maade at læse det paa var mærkelig. Ordene var ligesom Liv paa hendes Tunge. Men mærkeligere endnu var det, hun sagde bag efter. Hun talte ganske jævnt og stille, men Ordene syntes at være baaede Ud og Sværd og Musik paa én Gang.

Det var om Guds Fyldte i Kristus, hun talte. Og det var, som sad hun foran et stort Stafammer og drog frem det ene Menodie efter det andet. Og samtidig slog hun op paa andre Steder i Bibelen, og jeg maatte følge med. Og Ordene blev levende og lyfte og brændte, ja, brændte sig saaledes ind i min Sjæl, at de vist aldrig mere bliver udslettede.

Da hun var færdig, bad hun en kort Bøn. Saa gik Børnene ud af Værelset, og vi sad der alene.

Hvorfor gik jeg ikke? Jeg forstaaer det ikke selv. Jeg sad som fortrollet, fastnaglet til Stolen. Der laa en Byrde paa mig, og jeg følte en brændende Fornemmelſe i mit Hjerte. Al hun vilde tale med mig, var jeg vis paa, og jeg gjorde ikke det ringeste Forsøg paa at hindre det.

Nu sidder jeg her paa mit Værelse igen. — Jeg er til Mode som efter en Bedøvelse. Jeg synes, jeg har været inde i en fortrollet Skov, hvor jeg var omgivet af gode og onde Aander, der sloges om mig.

Hvad sagde hun til mig?

Hun sagde, lige hvad hun vilde, ofte de drøfste Ting, og jeg hørte paa det og fandt mig i det. Det faldt mig slet ikke ind at protestere, thi hun fit mig til at se alt med sine egne Øjne. Jeg begriber det ikke selv nu kagefter.

„Det Liv har De ikke, Hr. Albat.“ Saaledes begyndte hun.

„Nej.“

„De tror ikke paa Kristus.“

„Nej.“

„Og ved De hvorfor?“

„Nej.“

„Fordi De ikke er af Sandhed.“

Hvorfor blev jeg ikke rasende? Hvorfor rejste jeg mig ikke og gik? Blodet fo'r op i mine Kinder — men — jeg benægtede det ikke. Hun trævede heller intet Svar, hun gik blot videre, som om det var den naturligste Ting af Verden, at jeg ikke var af Sandhed. Og alt, hvad hun sagde, kendte det. Det var, som laa jeg paa et Operationsbord og blev disfektet. Stykke for Stykke af mig tog hun frem og viste mig. Fuld paa Fuld af mit Hjerte blottede hun. Jeg var usand, uren og meget mere — fuld af alstens ondt. Hvor kunde hun sige alt dette til mig? Det var som en Moder, der talte til sin lille Dreng. Og Drengen tier blot og slaar Øjnene ned og skammer sig over, hvor styg han er.

Saa maledede hun Kristus paa Korset. Og jeg tan fremdeles og stirrede paa Billedet med oppilede Øjne. Jeg var selv med Langfredag i det store Drama. Jeg var den, der havde forstaaet Herlighedens Herre. Og jeg nægtede det ikke. Hun fit mig til at se det, hun fit mig virkelig til at tro det.

Og hun maledede videre. Hun maledede Livet i Kristus, og jeg saa det alt sammen saa lyslevende, saa, hvor tomt alle Ting var uden ham — hvor tomt mit Hjerte var, hvor tomt Livet var, a, den hele Tilværelse, og hvor stort og rigt Livet i ham var. Og hun maledede Himlen og Helvede. Og jeg tvivlede hverken om Himlen eller Helvede i det Øjeblik. — —

Mon nogen har oplevet noget lignende? Mon nogen forstaaer mig?

„Jo, Saulus, Saulus — du har erfaret det — ja, i tilfældig Potens. Og jeg forstaaer ogsaa dig. Der var noget af en Damaskusfund deri.“

„Hvem er du, Herre?“ — — —

Hvis det virkelig er Gud, jeg har mødt i Aften, saa har jeg mere Grund end nogen Sinde til at flygte for ham.

Hotel de l'ours.

Jeg er flyttet. Jeg kunde ikke udholde at bo der mere. Jeg maatte borte. Natten efter hin Andagt sov jeg ikke et Blund. Og Dagen efter og de følgende Dage blev mit Sind mere og mere tungt. Jeg vilde ikke tænke paa det, men jeg kunde ikke blive fri for det. Hvor jeg end gik og stod, kom det igen.

Fru Niemer gjorde en Dag et nyt Forsøg paa at komme til at tale med mig, men jeg brød brat af og gik min Vej — vistnok paa en meget ubøjselig Maade. Men jeg vil ikke længere ind i dette, jeg vil ikke. Og for at blive fri var det i hvert Fald nødvendigt, at jeg flyttede.

Og dog — maatte er det for filde.

Der er et Ord, hun sagde, som bestandig forfølger mig.

„Hr. Albat, hvor trænger De usigelig til Jesus.“

Sandt er det, mit Liv er tomt, mit Hjerte er tomt, alt er tomt. Noget trænger jeg til, men er det ham?

Hun sagde det, og han fyldte hende's Liv, det er vist. Men — en Indbildning taen gøre det samme — naar man blot tror paa den.

Dog, alle de andre har det jo paa samme Maade — og Paulus — og Stefanus — og Bibelen — og Ellen. —

Jeg maa se paa en eller anden Maade at adspredde mit Sind. Hvor kan det ellers føre hen?

I Værelset ved Siden af mig bor en ung Løge, der en af Dagene vil bestige Faulhorn. — Jeg tror, jeg vil med.

Faulhorn.

Endelig, endelig naaede vi herop. Time efter Time, arbejdede vi os fremad ad den smalle Sti efter Føderen — snart over bløde Græsstapper, snart hen langs spinkende Afgrunde eller opad stejle, glatte Stranter. Et Fjestrin, og vi vilde ligge knuste nede i Dybet.

Mit Legeme er dødt. Men hvor kan man gaa i Seng, før Diet har mættet sig i Bestuelſen af den ubestribelige Verden, der ligger udbredt for vort Blik. Maatte er alt i Morgen indhyllet i Ether.

Hviltet Sceneri! Hviltet Panorama!

Der ligger — i en stor Halvø — hele den lange Ræde af Berner-Oberlands Snekæmper — Schwartzhorn, Sustenhorn, Wetterhorn, det forevne Schreckhorn, det naalefipise Finsteraarhorn inde midt i den øde Jærten. Længere henne Eiger, Mønd og den majestætiske Jungfrau i sin dejlige, høide Raae og med hele det lange Tog af Drabanter bag ved sig. Dermed til høfere tindrer Thunerjøsen som en Diamant i de grønne Fjeldes Indfaining, og langt, langt borte i Nord dæmner den mørke Zuratade inde i et blaait, glimtende Taagehaa.

Og over det hele hviler Aftenens milde, bløde Lys. —

Nu er Solen gledet ned under Horifonten. Men Snebjergenes Tinder lyser endnu som mægtige Bauner ud i Aftenens Halvmørke.

Om lidt er alt indhyllet i den dybe Nat.

Kl. 12 Nat.

Her sidder jeg og striver ved Juldmaanens Lys, der falder i en bred Strime ind i Værelset. Langt ude i det fjerne fortøner Snebjergene sig som taentemæssige Spøgesfer.

Jeg har været i Seng, men jeg kunde ikke sove. Jeg tror, at den usynlige Gud er efter mig alle Vegne. Vægen er meget faamælt. Paa Turen herop talte vi næsten ikke et Ord. Da jeg gik ind paa vort fælles Værelse for at gaa i Seng, laa en opslaaet Bibel paa hans Bord.

„Tak, ogsaa han!“ udbød jeg uvilkaarligt.

Jeg tog den og bladede i den.

I det samme tom han ind.

Stille gik han hen til mig og sagde:

„Det er Bøgerens Bog.“

Jeg svarede ikke.

„Er De et Guds Barn?“

„Nej.“

Karligt lagde han Haanden paa min Studer, og hele hans pragtfulde Ansigt lyfte af Tro, idet han sagde:

„Saa er De en fattig, fattig Mand.“

Dermed gik han hen og lagde sig paa Knæ ved sin Seng.

Jeg følte mig helt ubehageligt til Mode. Medens han laa og bad, syntes jeg, at Værelset var helt fuldt af Aander — fuldt af den Gud, som han troede paa.

Jeg kunde næsten hade ham, der laa der og bad. Det forekom mig at være en Fornærmelse imod mig — en Haan — uden for al god Tone. Eller lad mig være helt ærlig — jeg agtede ham og respekterede ham af hele mit Hjerte, jeg synes, han var meget større, meget mere Mand end jeg. Jeg følte mig saa lille, saa ene, saa forladt, saa fattig — ja, dybest inde saa dømt.

Og det ærgrede mig.

Da han rejste sig op, gik han atter hen til mig. Der var noget helligt over hans Ansigt. Et Øjeblik saa han paa mig med milde, ærlige Øjne, saa sagde han høfstedeligt:

„Kristus døde ogsaa for Dem, for at De stulde leve.“

Jeg vilde have sagt noget — modfagt ham, disputeret med ham, bevist, hvor umuligt det var for mig at saa hans Tro. Men han vendte sig stille om og begyndte at læde sig af, som om der ikke var mere at sige til den Ting.

Siden har hans Ord dirret som en anslaaet Streng i min Sjæl. Det bliver ved at lyde.

„Kristus døde ogsaa for Dem, for at De stulde leve.“

Et underligt Sprag. Og en underlig, uforklarlig, betagende Magt deri. — —

Nu ligger han og sover. Al, kunde jeg ogsaa sove.

Hotel de l'ours.

Ja, jeg er i Nattet. Hvad kan det nytte at nægte det? Fluen spræller, men jo mere den spræller, desto mere indviftes den i Spindet.

Jeg kan ikke komme fri. Jeg kan ikke glemme. Jeg kan ikke gøre det til Vagn. Jeg protesterer og protesterer, og samtidig raaber det inde i mit Hjerte — det er dog sandt. Jeg flygter, men hvor jeg saa end flygter hen, er han der.

I Gaar gik jeg en Tur hen langs Lütſſchinen. Jeg vilde være alene. Jeg vilde ikke tale med nogen.

Pludselig var der én, der greb min Haand. Jeg vendte mig om, og et sødt Barneansigt saa op i mit. Det var Nøbmand Niemers lille Datter.

„Er det dig, lille Hanna?“ spurgte jeg overrasket.

„Ja — Far og Mor kommer derhenne.“

Som en Tvo, man er paa Spor efter, ilede jeg af Sted.

Hun blev næsten forstrækket over den pludselige Forandring i min Færd og sagde:

„Er du bange?“

„Bange — jeg — for hvad stulde jeg være bange, min Pige?“

„Mor og Far siger, at du er bange for Jesus.“

Jeg rødmuede uvilkaarligt over at høre den Sandhed blive udtalt, som jeg ikke en Gang havde villet tilstaa for mig selv. Før jeg fit Tid til at svare, forstulde hun:

„Hvorfor er du bange for Jesus?“

Jeg kunde ikke svare dette Barn paa hendes Spørgsmaal, men sagde blot:

„Hvad ved du om Jesus?“

„Jeg ved, han døde for os paa Korset.“

„Ved du ikke mere?“

„Jo, jeg ved, han blev levende igen Paastemorgen.“

„Lever han ogsaa nu?“

Hun saa smilende op paa mig og sagde trofthedigt:

„Ja, det gør han da — tror du ikke det?“

„Ved du mere om ham?“

„Ja, jeg ved, at han vil frelse alle Menneſter.“

„Tror du ogsaa, han vil frelse mig?“

„Ja, de i tror jeg,“ svarede hun med Vagt. „Far og Mor beder for dig hver Dag.“

„Hvorfors ved du det?“

„Jo, for det gør de; de beder Jesus om at frelse dig, naar vi holder Andagt. Og jeg beder ogsaa for dig,“ tilføjede hun glad.

„Na, det gør du; du er en sød lille Pige.“

Vi var nu naaet til en Sti, der førte op til Høstellet, og jeg sagde Farvel.

Nej, jeg tan ikke nægte det. Alt i mig raaber høfstedt: Han lever!

Vægen laante mig i Gaar en Bog, som hedder „Kristus i Historien“. Jeg lod, som om den ikke interesserede mig; men kagefter luffede jeg mig inde paa mit Værelse og slugte den Blad for Blad.

Der mødte jeg det samme, som i denne Tid bestandig har slaaet mig i Nøde. De bliver alle ens, fyldte af det samme Liv og den samme Mand.

Og de er alle lykkelige.

Men hvad er jeg?

Jeg tan komme Tider blive fyldt af Had til ham — et Had som Saulus'. Jeg synes, jeg hader den levende Kristus mere end den døde.

Og dog — hvis han virkelig lever, hvorfor taaler han mig da? Hvorfor vil han taale en saadan Fjende? Hvorfor truffer han mig ikke?

Saadan tænker jeg saa tit. Og saa træder hendes Billede bestandig frem for mig. Hun beder for mig, det er jeg vis paa, og Niemers beder formig, og Vægen selvsølgelig ogsaa. Og det er vel for deres Bønners Skyld, at jeg endnu lever og ikke er flygtet ned i Afgrunden.

Hvorfor kan jeg ikke saa Lov til at være fri?

Jeg synes undertiden, jeg kan hade dem allesammen, ogsaa hende, som jeg elsker høfere end mit Liv.

Og alligevel — inderst inde i mit Sind høfjer jeg mig dybt for dem. De har noget, som jeg ikke har, og de er noget, som jeg ikke er.

De har haam, og de er lykkelige, rige, uroffelige, ubestribelige i ham.

I Fritankeren! I Kristusfjender! Om I vidste, hvad jeg ved, saa vilde I patte alle eders Baaben sammen.

Men hvorfor gør jeg det da ikke selv?

I Morges læste jeg Davids Salme 2, og den greb mig vældigt.

„Hvorfor fryser Hedningerne, og grunder Folkene paa Forsængelighed? Jordens Konger rejfer sig, og Fyrsterne raadflaa tilfammen imod Herren og imod hans Salvede. Lader os sønderrive deres Baand og taste deres Reb af os.“

Man stulde næsten tro, at David havde kendt mig, da han skrev denne Salme. Hvor har jeg flidt i Baandene, hvor har jeg kæmpet for at taste Rebene af mig.

„Han, som boer i Himlene, ler, Herren spotter dem.“

Ja, hvor har han spottet mig. Jeg synes undertiden, at jeg ligefrem har hørt hans Latter.

„Da skal han tale til dem i sin Vrede og forfærde dem i sin Harm. Jeg har dog indfat min Rønge over Zion, mit hellige Bjerg.“

Han har r talt til mig — han har r forfærde mig. Er det sandt, at du, Jesus af Nazareth, lever, at du er den ubegribelige Gud, at du trods alle dine Fjenders Frynsen dog er indfat til Rønge over alle Konger, da aabenbar det for mig, og jeg vil tro paa dig.“

(Sluttes.)